

Møte med hissige mygg

AV GUNNAR HOLT

På vei ned fra fjellet et herværende sted kom jeg en dag forbi et fredelig og idyllisk område. Nedenfor meg slynget en elv seg dovent i rolige sløyfer som til slutt endte i et større vann. Det blinket i vannspeilet, og frodig grønn skog omkranset det hele. For en biolog så dette interessant ut - vel verdt et nøyere studium.

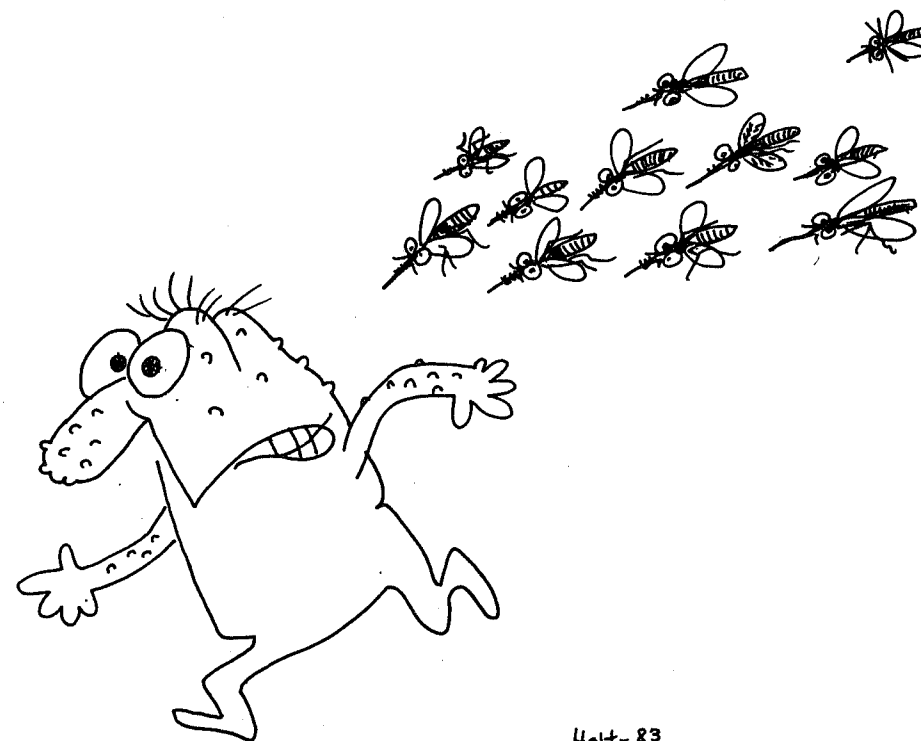
Som tenkt så gjort. Jeg tok en avstikker inn blant de grønne kulissene som skulle vise seg å være en sumpig svartskog. Et tett kratt av urter og blomsterplanter vokste langs skogsveien. Her og der var gjørmete vannpytter, fuktige bekkesig og dammer. Jeg tørket svetten fra pannen og slo samtidig bort en mygg. Det var tidlig sommer, luften varm og stillestående.

Nede i dammene skimtet jeg tett med mygglarver som hang under overflatehinnen. Lenger inne i skogen ble det flere insekter å se. Jeg viftet meg vei gjennom lokale svermer av livlige dansende mygg. Av og til strøk noen tett forbi øret med hissig diskantlignende summing som om det skulle bety «Dette er insektkontrollert område».

Dette skulle faktisk vise seg å være tilfelle. Myggsvermene ble snart så tette og nærgående at jeg måtte la armene vifte som propeller. Til liten nytte. I sommerskjorte og uten myggbeskyttelse som kunne holde de blodsugende insektene på respektfull avstand, satt det snart med mygg over hele ryggen.

Myggen finnes rett nok i mange arter og raser, men dette var en robust utgave av de tovingede, utstyrt med store øyne og solide stikkende munnleder. Uten vanskelighet stakk de gjennom tøy og hud og viste med all tydelighet at yndlingsføden var «dyriske væsker som blod og sår væsker» - slik jeg kunne lese det i leksikon etterpå.

At det bare er hunnene som stikker, er liten trøst når store svermer av illsinne mygg kaster seg over en. Det var som å oppleve en midtnorsk blanding av Tuneflua og Finnmarksviddas eller tundraens



Holt- 83

blodsugere.

Det ble en ulik kamp. Dess mer hektisk jeg viftet dem bort, jo flere kom til. Det var som et signal var utløst. Sverm på sverm ble stablet på vingene fra buskaset omkring, og bølget fram. Da det ble for ille, måtte jeg bare legge på sprang ut av skogen igjen. Øm og sår, og en tanke blodfattig, oppstukket på ben, arm, rygg, fjes, - overalt.

Siden kom virkningne: Kløe, frysninger, hallusinasjonene, kvalmen og hevelsene.

En vuggesang til fjellet

*Sov i ro mitt fjell,
under lune vinterfell.
Nordavind skal bre den over
mens du rolig sover.
Til å vokte om din seng
er stjerner satt.
Godnatt mitt fjell, godnatt.*

*Så vekkes du av synnavind
som stryker dig på kinn.
Naken ligger du en stund
til solen kommer med sin munn.
Leker kjelent om ditt bryst
og kysser dine sva' av lyst.
Linnværsvind kring vuggen går.
Vakne du, – no er det vår.*

*Spring no ut, fjellet mitt
med fjellrisgrønt i håret ditt.
Med Reinros-vift i kløft og skar
og lukt av einerbar.
Spring ut på kvite moseflyer
under lette sommerskyer
og myggens dans
ved Sankte-Hans.
Sommerluften kan du trenge,
den varer ikke lenge.*

*Fargekransen får du snart
lagt om din skulder, vårt.
Og nordavindens orgelbrus
i kalde, gisne hus
skal røre ved din vuggemei
når fløytetonen drar sin vei.
Den føres bort på fugleveng
der visnestrå har redt din seng.*

*Så hyll deg varlig inn
i silkekvite lin.
En vår kan vintren love.
No skal du sove, sove.*

Odd E Skjølsvold